Letter from Sydney, Australia, to my grandparents on my mother's side
April 20–25, 2002

In this letter, I describe some my impressions and experiences as a newly enrolled student at the College of Fine Arts ("COFA"; part of the University of New South Wales), and my first daytrip to the Blue Mountains.

Kjære Nan [my grandmother, Astrid] & Bap [my grandfather, Egil],

Her er en ny rapport fra Australia. Takk for brevene, jeg fikk dem tidligere denne måneden. Det er klart det er hyggelig å høre hvordan det går heime i gamlelandet. Jeg er av og til innom norske aviser og magasiner på Internett. Her er det naturligvis engelsk overalt, så det kjennes reint uvant å stundom slå om til norsk igjen. Jeg har ikke møtt mange norske studenter så langt, og ved College of Fine Arts er det så vidt jeg vet bare fire norske, meg selv inkludert. Ikke at det er noe savn, en av fordelene ved å ta utdanningen her er jo at jeg blir nesten like vant med engelsk som med norsk. Det er i det hele tatt veldig få internasjonale studenter her ved COFA, noe som vel bare er en fordel.

COFA hører jo inn under University of New South Wales, men COFA ligger mye nærmere Sydney sentrum enn hoved-campuset oppe i Kensington. Veldig sentralt, med andre ord. Bussene stopper fem minutter unna, og det tar bare femten minutter å traske ned til Hyde Park i hjertet av byen. I pausene mellom forelesningene og timene kan jeg gå tilbake til leiligheten og ordne forskjellig, det tar bare ti minutter å gå fra COFA i Paddington, over Oxford Street til Surry Hills.

COFA er dessuten mye mindre, noe som gjør det lett å finne fram. Av omkring 2000 studenter er bare ca. fem present fra andre land, noe som er lite sammenliknet med hovedcampuset, hvor det er mer enn 8000 studenter fra utlandet, de fleste fra asiatiske land som Singapor, Malaysia og Kina. Vi kaller Kensington spøkefullt for Chinatown, siden det er så påfallende mange asiater der. Som COFA-studenter trenger vi sjelden dra opp til Kensington, siden vi har alle nødvendige fasiliteter her i Paddington. Foreleserne og lærerne er alle hyggelige og interessante mennesker, og studentmiljøet er meget bra.

En overraskelse var det faktum at bare femten prosent av studentene er gutter, men mange jenter tiltrekkes antakelig av fag som Textiles, Ceramics og Jewelry.

Sammenliknet med Kensington er vi heldige som har et fredelig, lite campus, omgitt av parkland og gamle hus, rett utenfor sentrum. Det er enkelte uteliggere og originale personligheter i området, som det vel er i de fleste storbyer, men de er stort sett harmløse. Sydney virker i det hele tatt som en ganske rolig og trygg by, med unntak av bydelen Kings Cross, som til tross for navnet er Sydneys versjon av det Ville Vesten, med nok grums til at folk flest holder seg langt unna om kvelden og natten. Ellers har de fleste “Aussies” jeg har møtt hittil vært åpne og hyggelige.

Av kamerater har jeg blant annet funnet en meget hyggelig og intelligent fyr fra England. Hans foreldre kommer opprinnelig fra India, men han er født i London. Vi dro til Melbourne for fem dager i påskeferien, og hadde en veldig bra tur.

Melbourne var alt i alt en bra by, men jeg er glad jeg valgte Sydney. Sydney har bedre klima og langt flere muligheter for friluftsliv. Melbourne var nesten som Norge i september, med gufne kvelder og regnskurer. Heldigvis

var det sommer igjen så snart vi var tilbake på flyplassen i Sydney. Vi benyttet oss av tilbudspriser, så det var billigere å fly enn å ta toget, og mens flyet bruker under to timer, bruker toget over ti.

Nå som jeg har sett de fleste attraksjonene her i selve Sydney, har jeg begynt å planlegge utforskingen av områdene rundt. Det er ennå sommervarme her, med 20–25 grader og stort sett bra vær, så alt ligger til rette for aktiviteter utendørs. Dessuten har jeg vært veldig heldig med timeplanen for dette semesteret, jeg har nemlig fri onsdag og fredag. Opprinnelig hadde jeg kun fri onsdag, men på grunn av min erfaring med data slipper jeg å ta et kurs de fleste andre må ta, Introduction to Computing. Dermed har jeg fri to dager i uka, pluss lørdag og søndag. Men det kommer ikke til å vare, dessverre, for i neste semester kommer det nye fag, timeplanen forandres, og jeg får bare fri på mandag. Uansett, det er en god del steder en kan nå med tog løpet av en til to timer, som Blue Mountains, Hawkesbury River og lange strekninger med kystlinje og fiskeplasser.

Vel, nå har det gått noen dager siden jeg skrev kapittelet over. I dag, 25. april, er det ”Anzac Day” og fridag her i Australia. Denne dagen minnes folk i Australia og New Zealand soldatene sine falne soldater. Men for mange er det naturligvis mest en velkommen anledning til å ta seg fri. I morges var jeg oppe kl. 06:00, dusjet og hadde frokost, før jeg pakket ryggsekken for dagstur og gikk ned til jernbanestasjonen, som ligger bare ti minutters gange unna. Sola kommer opp ca. 06:30 nå, og går ned ca. 17:30, så dagene begynner å bli kortere, men det er ennå full sommervarme. Jeg ordnet med billett og satte meg på 07:30–toget til Katoomba, den viktigste av en rekke små steder i Blue Mountains-regionen.

Etter en time kommer vi endelig ut av de monotone, grå lav-status-forstedene vest for Sydney sentrum, og inn i frodige skoger som strekker

seg så langt øyet kan se. Her og der kan en skimte frodige hager, klynger av villaer og hus mellom eukalyptusenes høye, slanke stammer og buskete kroner. Landskapet blir gradvis mer og mer interessant, med vide, skogkledde daler, høydedrag og platåer. Det ville være å overdrive å snakke om fjell, men som nordmenn er vi jo bortskjemte på det punktet.

Etter to timer er toget framme i Katoomba, og jeg tar bussen ut av det lille senteret, hvor det er lite av interesse, over til den andre siden av den lille byen, hvor landskapet stuper mer eller mindre loddrett ned til dalbunnen 200–300 meter under. Det mest kjente utkikkspunktet er Echo Point, hvor alle turistbussene stopper før de haster videre til neste attraksjon. Selv for en fjellvant nordmann er det et fantastisk landskap som åpenbarer seg når en går fram til gjerdet på kanten av stupet – som fra et fly ser en tretoppene langt der nede, noen i skyggene fra klippene som sakte glir over den vide, eviggrønne dalbunnen, andre opplyst av morgensola. Fra dalbunnen kommer det fjerne suset fra ei brusende elv, blandet med skrikene fra papegøyer og andre av regnskogens fugler, og lufta lukter av fuktig jord og plantevekst. Det er som å stå på kanten til en glemt verden, en verden beskyttet av eldgamle klipper og høydedrag, hvor forhistoriske skapninger ennå finner skjul, og mennesket er en ukjent art. Den klare høstlufta lar øyet gli over mil etter mil med fjerne, fredfylte skoger, og gylne klippervegger av sandstein, helt til horisontens blå toner glir over i en perfekt, skyfri himmel.

Jeg følger en sti som går langs kanten av stupet over flere kilometer, gjennom dampende skog og forbi nye utkikkspunkter, til jeg kommer til et nytt samlingspunkt for turister, og utgangspunktet for en vogn som glir fram og tilbake over dalbunnen ved hjelp av en kabel mellom to klippevegger. Fem minutter og ti dollar fattigere befinner jeg meg 200 meter over tretoppene, med bare et tynt gulv mellom meg og evigheten. En

morsom opplevelse, men stappfullt av turister, så jeg forsvinner fort ned i skogen igjen, og nyter turen tilbake til Echo Point.

Etter en rask tur gjennom byen har jeg sett nok for en dag, og setter meg fornøyd på toget igjen, tilfreds med å ha sett noe av det fineste av australsk natur. I morgen forsetter utforskingen, da blir det båttur på Hawkesbury River med en italiensk kamerat.

I dag skriver vi 26. april, og jeg har akkurat fullført en vellykket tur opp og ned Hawkesbury River med min italienske venn, Mihran Rovelli, og en av hans venner som er her på besøk. Mihran er her i Sydney som utvekslingsstudent, og reiser tilbake til hjembyen alt i august, men da blir det mulighet for gratis overnatting i Milano [Como]. Turen på Hawkesbury River ble gjort med en båt kalt Riverboat Postman, et toetasjes gammel skute som kombinerer leveranse av post til husene langs elva med turisttrafikk. Nok en nydelig dag med nesten skyfri himmel og steikende sol. Men i skrivende stund har det begynt å skye over her i Sydney sentrum – det ser ut til at en velkommen regnskur er på vei.

For to dager siden leverte jeg selvangivelsen over Internett, og sendte søknad til Lånekassen for neste semester. Jeg sendte det skjemaet fra Statistisk Sentralbyrå tilbake til dere i utfylt stand for noen uker siden. Fikk dere sendt det videre?

Ellers er det hyggelig å høre at Bap har bestemt seg for å fortsette å kjøre. Det gir jo litt mer frihet. Ta noen turer ut på Jeløya denne våren mens du ennå har muligheten.

Jeg har nettopp fullført et kort ridekurs – fire ganger – det var et tilbud til studenter, så det var nokså billig. Når det gjelder fisking har jeg bare prøvd to ganger så langt – det er så mye annet å utforske her – men nå som jeg

snart har sett det meste av steder og attraksjoner rundt Sydney blir det nok mer fisking i ukene som kommer. Jeg må sette meg inn i hva slags arter en fisker etter her – som vi har sett på Rex Hunt er det en mengde nye typer fisk her.

I dag, 27. april, har vi dratt rundt og sett på ulike markeder i forstedene – det er veldig vanlig her med markeder hver helg hvor folk selger alt mulig – brukt tøy, bøker, gamle rariteter og antikviteter – moro bare å gå rundt og se.